

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359770896/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Tøflen, og disse Ytringer fortolkes. Han, som ikke kan modstaa en Taare, sætter en Ære i overalt at tale med Haardhed og Foragt om Kvinderne.

Andre har lidt den Ulykke at elske uden at elskes igen; han lider den modsatte, at elskes uden længere at elske. Saa meget han bestræber sig for at vise ret megen Glæde hver Gang han ser Eleonore, gennemskuer hun ham dog, og det kommer til en af disse frygtelige Scener, af hvilke Fru de Staël beredte Constant saa mange, i hvilken Eleonores stormfulde Sjæl giver sig Luft med en Bitterhed, som ligner Hadets. Men Omgivelserne stræber at fjerne Eleonore. Adolphes Fader vil ikke, at hans Søn skal spille sin Ungdom paa dette Forhold, og en simpel Ridderlighedsfølelse bringer da Adolphe til at flygte med hende. De tilbringer nogen Tid i en blid Sindstilstand, som ligner Kærlighed. Eleonore bringer nye Ofre, som det er Adolphe en Pine at modtage. Snart lider hun under det, ikke at blive elsket, som Adolphe under det, ikke at elske, snart beruser hun sig saaledes i sin Kærlighed, at hun ser den dobbelt og antager den for gensidig. De lever begge som i en Slags Erindring om deres fordums Lykke, der er stærk nok til, at Adskillelsen kan synes dem smertelig, ja utænkelig, men for svag til at Samlivet kan være dem til nogen Glæde. De ømme, men dog matte Ord, med hvilke Adolphe nu bevidner Eleonore sin Kærlighed, ligner de blege farveløse Blade, som endnu kan skyde frem paa Grenene af et rodhugget Træ.

Saaledes gør han ikke engang Den lykkelige, der gør ham saa ulykkelig. Hver Gang hun tror at have vundet nye Rettigheder, føler han sig lagt i nye Lænker. Hendes Lidenskabelighed gør deres Samliv til et stadigt Uvejr. I en Biografi af Constant staa disse Ord: «Det Aar havde Constant det godt, Fru de Staël var i Rusland.»

Eleonore arver sin Fader og trænger ikke mere til Adolphes Beskyttelse. Verden mistænker ham nu endog for at drage Fordeel af deres Venskab, og man hader ham, fordi han forspilder hendes Rygte ved altid at ses i hendes Nærhed, medens han selvfølgelig ikke kan forklare, at det er hende, som ikke kan leve uden ham.

Hans Liv løber bort mellem hans Fingre; han holder ingen af de Løfter, hans Ungdom har givet; thi som det alle Vegne fra siges til ham, mellem ham og en Fremtid i hvilken som helst